השחפים של סלט לייק

הסיפור שאספר לכם קרה באמת, אבל לפני הרבה, הרבה שנים, כאשר הורי הילדים של היום עוד לא נולדו. באותו הזמן רוב אנשי ארצות הברית חיו בין האוקיאנוס האטלנטי ונהר מיסיסיפי. מערבה משם היו הרי הרוקי שבהם חיו האינדיאנים וחיות פרא שונות, ורק ציידים אחדים ואנשים אמיצים באמת הגיעו לאזורים אלה.
יום אחד חבורה אמיצה של חלוצים נסעה דרך המרחבים בעגלות מכוסות גגות בד גדולים, ומשוכות על ידי סוסים רבים. אחרי דרך ארוכה הם הצליחו לעבור את רכס הרי רוקי וירדו לעמק בין הרים. אדמת העמק הייתה חומה, שרופה, אדמת מדבר. באזור זה ירדו רק גשמים מעטים אך השלגים שבפסגות ההרים שלחו פלגים קטנים של מים זכים, ולרגלי הגבעות המערבים, כמו אבן חן כחולה, נוצר אגם נפלא של מים מלוחים, ים פנים-ארצי. לכן החלוצים התיישבו שם ובנו את הבקתות והצריפים שלהם לקראת החורף הראשון.
הדרך שעשו עד שם הייתה ארוכה וקשה, ורבים מהם מתו ממחלות ועייפות, ההספקה שהביאו אתם נגמרה כבר לקראת האביב, כך שהם ניזונו משורשי בר, שחפרו מהאדמה. כל חייהם היו עכשיו תלויים ביבולי תבואה וירקות שיכלו לגדל בעמק. הם שיפרו את האדמה על ידי חסימת פלגי ההרים והכוונתם להשקיית השדות. הם זרעו ושתלו צמחים עבור כולם וכולם ציפו בתקווה גדולה לנבטים שיבקעו מהאדמה.
במשך הזמן הנבטים בקעו והאדמה החומה, היבשה, התכסתה בירק עדין וצומח. השדות נראו יפה יותר מאשר משקים של האיכרים המוצלחים ביותר במזרח אמריקה. מיום ליום הצמחים גדלו והתרוממו מעל פני הקרקע.
אך אז קרה דבר איום. האנשים שהשקו את השדות הרגישו בעניני חרגולים שהתרוממו מעל הגנים הקרובים למדרונות ההרים. החרגולים

קפצו ממקומות עקרים אל השדות הירוקים ושם התחילו לאכול את הנבטים והעלים. יותר ויותר באו ופשטו מעל שדות התבואה עד שכיסו חלק מהם כליל. ואחריהם באו אחרים, עוד ועוד, עד שנראו כמו חיל של חרגולים שחורים, זוחלים, מקפצים, זורמים מההר כדי להשמיד את היבול. האנשים ניסו להרוג את החרגולים והכו בהם במקלות ובשקים רטובים, אך הם היו רבים כל כך שהדבר נראה כאילו הרביצו לים. אנשי השדות רצו לכפר וסיפרו את החדשות האיומות, וכל אנשי הכפר באו לעזור. הם הבעירו מדורות, חפרו תעלות ומילאו אותן במים, הם רצו בשדות והרגו כמה שרק יכלו. אך כשרק הצליחו לנקות קטע אחד מהחרגולים, גדודי חרגולים חדשים ירדו מההר ותקפו את השדות במקום אחר. ובסוף האנשים נפלו על ברכיהם ובכו מרות, כי ראו רעב ומוות בשדותיהם.

אחדים כרעו ברך והתפללו. אחרים התאספו ובכו. עוד אחרים עזבו את הריצה חסרת התועלת אחרי החרגולים והצטרפו אליהם. כמעט כל אנשי הכפר כרעו על ברכיים ובקשו הצלה ממגפת החרגולים. אך פתאום, מרחוק, מכוון האגם המלוח נשמע משק כנפיים. הוא גבר. אנשים הביטו למעלה מופתעים וראו ענן לבן שהתרומם מעל האגם, להקה של שחפי האגם שנעו אליהם. לבנים כמו שלג בשמש, בעלי כנפיים גדולות, הם התרוממו במאות ומאות וסובבו מעל האדמה.

"שחפים! שחפים!" קראו אנשים "מה הם רוצים?"

השחפים חגו מעל הראשים עם צעקה חדה, חזקה, מקהלה של זעקות צורמות, ואז כענן כנפיים לבנות ירדו על האדמה.

"וי! וי לנו" קראו האנשים "השחפים אוכלים מה שנשאר אחרי החרגולים. הם לא ישאירו לנו עלה או גבעול!"

אך פתאום קרא מישהו "לא! לא! הם אוכלים את החרגולים! הם רק אוכלים את החרגולים!"

וכך היה באמת. השחפים אכלו את החרגולים בתריסרים, במאות, באלפים. הם אכלו עד שמלאו

את בטניהם וחזרו בכבדות לאגם, אך באו שוב, מלאי תאבון חדש. וכשבסוף גמרו, הם ניקו את השדות מחיל החרגולים, והצילו את האנשים. עד היום, בעיר היפה סלט לייק סיטי שצמחה מכפר החלוצים, מלמדים את הילדים לאהוב את שחפי האגם. וכשהם לומדים לצייר ולרקום בבתי הספר, הדוגמה הראשונה שלהם היא של חרגול ושל שחף.